

In de houdgreep

Felix knoopt de rode wedstrijdband over zijn oranje band. Hij recht zijn schouders en trekt de oranje band iets losser. Hij heeft buikpijn en het lijkt wel of de band het erger maakt. Felix probeert het droge gevoel in zijn mond weg te slikken en bekijkt zijn tegenstander. Die is net iets kleiner. Dat zou een voordeel kunnen zijn. Verderop ziet hij papa Fred op de tribune zitten. Die steekt beide duimen op. ‘Meedoen is belangrijker dan winnen,’ heeft papa gezegd. Maar Felix móét winnen. Hij heeft vandaag al vier wedstrijden verloren. Dit is zijn laatste kans.

De scheidsrechter komt naar het midden van de judomat. Felix veegt zijn zweethanden aan zijn broek af, groet kort de mat en loopt naar voren. Hier buigt hij nog een keer naar de scheidsrechter en naar zijn tegenstander. Dan volgt het teken, de wedstrijd begint.

Felix en de andere jongen huppen heen en weer op de mat. Tijdens judoles oefent Felix vaak partijtjes en pakt hij zijn tegenstander snel vast, maar nu lijken zijn handen niet te werken. Ineens pakt de jongen hem stevig bij zijn jas. Felix probeert zich te verzetten, maar voordat hij het weet, ligt hij door een snelle beenworp plat op zijn rug in de houdgreep. Hij wurmt zich alle kanten op om eruit te komen, maar de jongen heeft hem goed vast. O nee, hij hoort de scheidsrechter al tellen: ‘... negentien, twintig.’ Ippon. Einde wedstrijd en een overwinning voor

zijn tegenstander. In de verte hoort hij het applaus van de tribune. Niet voor hem bedoeld.

Felix staat op, trekt zijn pak recht en groet de jongen omdat het nou eenmaal moet. Zo snel hij kan, loopt hij achteruit de wedstrijdmat af. Dit is zijn vijfde verloren wedstrijd vandaag. Maar goed dat zijn trainer, meester John, deze wedstrijd niet heeft gezien. Die zit aan de andere kant van de zaal, waar de meeste teamgenootjes op de mat staan.

Felix loopt naar papa Fred. 'Ik wil naar huis,' zegt hij. 'We hoeven niet op de uitslag te wachten. Ik krijg toch geen medaille.'

Papa schudt zijn hoofd. 'We blijven tot het einde, Felix. Dat is wel zo leuk voor je team. Dat zou jij toch ook fijn vinden als je had gewonnen?'

Felix haalt zijn schouders op. Papa Fred trek hem naar zich toe. 'Kom op, Felix! Volgende keer win jij, dat zul je zien! Meester John heeft je niet voor niks in de wedstrijdploeg geplaatst.'

Felix staart vanaf de tribune naar de wedstrijden die nog bezig zijn. Eigenlijk snapt hij er zelf ook niks van. Hij mag in de selectie, omdat meester John hem zo goed vindt. Maar sinds hij echte wedstrijden judoot, bakt hij er niks van. En het gekke is, tijdens de trainingen gaat het wél goed. Dat zegt meester John zelf ook. Het is net of hij zich op een wedstrijdmat heel anders voelt dan op de vertrouwde mat in de judoschool.

Papa stoot hem aan. 'Kijk eens hoe goed dat meisje het doet. Volgens mij wint ze; ze heeft haar tegenstander stevig beet. Zij traint toch ook bij jou?'

Felix volgt de blik van papa Fred en ziet meteen om wie het gaat, Pleuni. Ze zit bij hem op judo. Tijdens de trainingen oefent hij vaak met haar. Pleuni heeft dit seizoen al twee medailles gewonnen. Hoe zou ze dat toch doen? vraagt Felix zich af. Haar lukt het wel, terwijl ze toch even goed zijn.

Pleuni's wedstrijd is afgelopen. Ze lacht vrolijk als de scheidsrechter zijn arm aan haar kant omhooghoudt om te laten zien dat ze heeft gewonnen. Door haar blij gezicht voelt Felix zich toch iets beter.

Bij de prijsuitreiking klapt hij voor de zilveren medaille van Pleuni. Ze heeft maar liefst vier van de vijf wedstrijden gewonnen. Wanneer de jongen van wie hij zijn laatste wedstrijd verloren heeft het podium op komt, kijkt hij de andere kant op. Aan die wedstrijd wil hij niet meer denken. Wat gebeurde er met hem op de mat? Het leek wel of hij alleen maar kon huppen, in plaats van doen wat hij tijdens de trainingen leert.

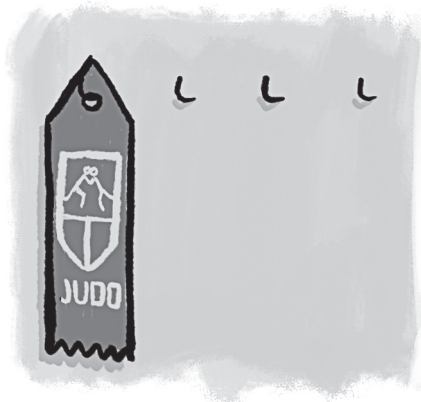
Bij het verlaten van de grote gymzaal krijgt Felix net als de andere deelnemers een vaantje. Hij kijkt naar het blauwe stukje stof met zilveren letters. Wat heeft hij daar nu aan? Hij had een medaille gewild, niet zo'n stom vaantje. Felix wil het in zijn tas proppen, maar papa pakt het uit zijn handen.

‘O wat leuk, Felix, wat een mooi vaantje. Dat zullen papa Hilke en Maxe geweldig vinden. We geven het een mooi plekje op je kamer.’

Met iets te veel kracht gooit Felix zijn judotas achter in de auto. Hij was even vergeten dat thuis het hele ver-

haal nog aan zijn zusje en papa verteld moet worden. Hoe komt hij daar zo snel mogelijk van af?

Als Felix 's avonds in bed ligt, lukt het lezen niet. Hij legt zijn boek weg en kijkt naar de nieuwe haakjes boven zijn bed. Papa Fred heeft het blauwe vaantje vanmiddag meteen opgehangen. Soms draaft zijn vader wat door, want daarnaast hangen nog drie haakjes. 'Voor de medailles die je gaat winnen.'

Lief bedoeld, maar als Felix naar de lege plekken kijkt, krijgt hij een zwaar gevoel in zijn lijf. Hij zou niets liever willen dan ook op het podium staan, net als Pleuni en de andere winnaars. Felix ziet voor zich hoe hij met een medaille – een gouden natuurlijk – om zijn nek thuiskomt. Papa Fred is door het dolle heen en Maxe en papa Hilke zijn superblij. Misschien halen ze wel gebakjes. En het mooie is, hij heeft dan net als Pleuni een medaille.

Felixzucht. Zover is het nog lang niet. Tot nu toe hangt er alleen een zielig vaantje. Hoe kan het toch dat hij judo zo leuk vindt, maar het niet lukt op de wedstrijden?

Meester John was vanmiddag na afloop naar hem toe gekomen en had hem bij zijn schouders vastgepakt. Hij keek vriendelijk, maar zei niet veel. Alleen 'komt goed'. En 'we hebben het er maandag over'. Wat wil meester John bespreken als hij overmorgen weer gaat trainen? Straks moet hij uit de wedstrijd ploeg, als hij niet snel een wedstrijd gaat winnen.

Nummer 13

Het is maandagmiddag kwart over drie, Felix is net thuis van school. De bel gaat.

‘Ik ga wel!’ roept hij.

Het is Omar, zijn beste vriend. ‘Voetballen?’ vraagt hij.

Felix knikt en pakt de bal onder de kapstok vandaan. ‘Ben op het veldje!’ roept hij, voordat hij de deur achter zich dichttrekt.

Hij gooit de bal naar Omar.

‘Hoe ging je judowedstrijd?’ vraagt Omar, terwijl hij de bal vangt.

‘Niet zo,’ antwoordt Felix. Vlug slaat hij de bal uit Omars handen en rent ermee weg.

Omar snelt achter hem aan. ‘Wacht!’

Felix stopt voor nummer 16. ‘Zullen we?’

‘Natuurlijk!’ antwoordt Omar.

Nog voor ze kunnen aanbellen, doet mevrouw Van Putten de deur al open. ‘Jongens, kom erin. Alsof jullie het ruiken. Ik haal de koekjes net uit de oven. Ze zijn nog warm.’

Even later staan Felix en Omar weer buiten. Niet alleen hebben ze ieder vier heerlijke koekjes op, ze hebben ook nog een voorraadje meegekregen voor thuis. Met een volle buik lopen ze in de richting van het veldje. Aan de overkant, bij nummer 15, zwaaien ze naar meneer Zhang. Hij opent het raam: ‘Donderdag weer?’

‘Ja, dan zijn we er!’ roept Omar.

Meneer Zhang leert hun schaken. Iedere donderdag spelen ze een potje, terwijl de buurman meekijkt en tips geeft. Vooral Omar is er goed in.

Felix schopt van een afstand de bal vast naar het veldje. Omar rent vooruit om de bal op te vangen. Hij moet even sprinten, maar het lukt.

‘We spelen één op één,’ stelt Omar voor.

Felix vindt het best.

Omar dribbelt met de bal om Felix heen. Net als hij uit wil halen, weet Felix de bal over te nemen. Zo snel hij kan, rent hij met de bal aan zijn voet naar het lege doel van

Omar en geeft een harde schop. De bal maakt een mooie boog door de lucht. Te ver! De bal vliegt over de goal én over de hoge heg van het huis erachter. Met een harde knal komt hij tegen het zijraam terecht.

‘O nee!’ roept Felix.

‘Wat heb je gedaan?’ vraagt Omar als hij aan komt rennen.

De bal is terechtgekomen in de tuin van nummer 13. Het huis waar altijd de gordijnen dicht zijn. Het huis waar ze nooit iemand zien. Het huis met de verwilderde tuin. Het huis waar ze liever met een grote boog omheen lopen.

Felix kijkt naar Omar.

‘Mij moet je niet aankijken,’ zegt Omar. ‘Ik heb die bal niet geschopt.’

Dat weet Felix ook wel.

‘Ga jij hem maar halen,’ zegt Omar.

Dat is nou juist waar Felix geen zin in heeft.

‘Kun jij niet even kijken?’ vraagt hij aan Omar. ‘Jij woont aan dezelfde kant. Misschien kennen ze jou wel.’

‘Wie zijn “ze”? We weten helemaal niet wie daar woont. Ik tenminste niet. Jij wel?’

Felix schudt zijn hoofd. Hij heeft geen idee en liefst wil hij dat zo laten. Het huis ziet er verlaten uit. Het onkruid staat zo hoog dat het pad naar de voordeur niet eens te zien is. Alsof er nooit iemand overheen loopt.

Net als Felix voor wil stellen om dan maar samen te gaan, horen ze ineens een harde ‘hé!’.

Felix schrikt ervan. Boven de struiken zien ze een kaal en vooral nors hoofd. Die man moet de bewoner van nummer 13 zijn.

‘Deze bal is nu van mij,’ gaat de boze stem verder. ‘Ik wil niet dat jullie mijn raam de volgende keer aan diggelen schieten.’

Felix krijgt een naar gevoel. Hij kijkt naar Omar.

De man draait zich alweer om. Voordat hij de voordeur met een harde knal dichtslaat, horen ze nog een kraakstem roepen: ‘Wegwezen! Rot op!’

Felix kan niet geloven wat er zojuist is gebeurd.

Omar vat het na een paar tellen goed samen: ‘Lekker dan, die bal ben je kwijt.’

’s Avonds aan tafel vertelt Felix over het voorval bij nummer 13. Hij kijkt papa Hilke aan. ‘Pap, wil jij voor mij de bal halen? Het is die mooie die ik voor m’n verjaardag heb gekregen. Echt zonde als ik hem kwijt ben.’ Felix wil ontzettend graag zijn bal terug, maar hij gaat echt niet meer naar dat huis.

Papa Hilke reageert niet meteen. ‘Wie woont daar ook alweer, Fred?’

Papa Fred haalt zijn schouders op. ‘Geen idee, je ziet daar toch nooit iemand.’

‘Nooit, dat kan niet,’ reageert papa Hilke. ‘Die mensen moeten toch ook hun boodschappen doen?’

Papa Fred schept nog wat sla op. ‘Ze mogen weleens wat aan hun tuin doen. En heb je die voordeur gezien?’

‘Eens, maar wij weten niet waarom dat huis zo verwaarloosd is. Och, nou weet ik het weer: woont daar niet een oude man? Alleen?’

Die oude man woont er zeker, denkt Felix. Een boze, nare, oude man. Maar hij woont er niet alleen.